

16de zondag na Pinksteren
LEZING: Genesis 22, 1-18
en Brief aan de Efesiërs 3, 14-21

W. de Graaff.

31

22 Sept. 1968

44

"Daarom buig ik mijn knieën voor de Vader, naar wie alle vaderschap in de hemel en op aarde genoemd wordt".

Uit 't 3de Hoofdst. van de brief aan de christenen van Efese.

Vorige week zaterdag had U voor de T.V. 's avonds om 11 uur de keus tussen een bokswedstrijd en een reportage van de voorbereiding op het Joodse Nieuwjaarsfeest.

Voorzover U naar dit laatste heeft gekeken, zult U zich er misschien over hebben verwonderd, dat Israël zijn Nieuwjaarsfeest viert in deze tijd van het jaar. Nog verwonderlijker is, dat deze maand waarin dat feest van "de verjaardag der aarde" werd gevierd, niet de eerste maand van het jaar is, maar de zevende. Het Joodse jaar begint vanouds met Pasen, de bevrijding uit Egypte, de wording van het Godsvolk.

En nóg verwonderlijker is, dat in de bijeenkomst dan niet het scheppingsverhaal wordt gelezen, doch de geschiedenis die U zojuist is voorgelezen, het offer van Abraham. Wij hebben deze passage gelezen, omdat ook de christelijke liturgie zich steeds heeft aangesloten bij de vieringen der Joden in deze dagen. De lezingen van het Romeinse missaal zijn er kennelijk door geïnspireerd.

Nu behoeven wij geen romantisch stukje verleden te laten herleven, maar ik geloof dat er in dit geheel een boodschap Gods spreekt, die wij echt niet mogen laten verloren gaan.

Feestdagen zijn een verleden, dat doordringt in het heden, waarvan wij vinden, dat het heden erdoor bepaald en beïnvloed wordt. Denkt U maar eens aan de viering van de 5de mei, of aan uw trouwdag, het jubileum van uw zaak, het zijn momenten, waarbij je even stilstaat. Rustpunten, die wat vastheid en zekerheid geven in de woeligheid van elke dag.

Wanneer je de verjaardag van de wereld viert, zomaar middenin het jaar, dan heeft het leven een ander ritme dan wanneer je de gebeurtenissen, die ten grondslag liggen aan je geloof, viert in de loop van een burgerlijk jaar. Je drukt daardoor uit, dat de wereld ingebed ligt in je geloof. Dat ons leven en ons bestaan werden bepaald door een ingrijpen Gods. We hebben een verleden waarmee we moeten leven op een ander ritme. We hebben een ander verleden en een andere toekomst.

Een andere toekomst. Er schuilt, zo bekeken, een enorm stuk wijsheid in, dat men op deze verjaardag van de wereld het verhaal las van het offer van Abraham. Want wat is meer je toekomst dan je kind, dan je zoon. Het verhaal heeft iets ontroerends en verbijsterends.

In het verleden waren onze kinderen de toekomst van ons bedrijf, van onze zaak. Tegenwoordig is dit niet meer zo. Terecht en gelukkig. We weten, dat onze kinderen recht hebben op een eigen leven, op een eigen bestaan. En wij wijden ons daaraan, aan hun geluk, aan hun leven. Zij zijn voor ons een herinnering, zij danken hun bestaan aan momenten in ons leven, die groter zijn dan

U kunt zich indenken, dat Abraham is gegaan met een leeg hart, niets meer van jezelf, niemand meer om voor te leven. "Neem Isaäk, uw enige zoon, die ge lieft hebt". Zo zouden wij denken. Maar Abraham gaat kennelijk helemaal niet met een leeg hart. Wat hem op de been houdt, wat hem vervult, dat is wat wij nu net geloof noemen. "Godzelf zal voor het offerdier zorgen, mijn kind". Hij is vervuld van God. Hij kan zijn zoon, zijn toekomst, op het spel zetten. Want hij speelt op God, op zijn belofte. En hij krijgt de belofte: "In uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden".

Sinds Abraham is in Israël het offeren der eerstgeborenen geworden tot een ritueel. Generatie na generatie heeft hierdoor willen uitdrukken, dat zij zelf de toekomst niet in handen wilden nemen, doch deze verwachtten van Gods beloften.

Wij doen dat niet meer. Wij behoeven dat ook niet meer te doen, want de Eerstgeborene is voorgoed onder ons verschenen. De Eerstgeborene onder vele broeders, Jesus Christus, kind van zijn volk bij uitstek, waarin alles wat generatie na generatie in dit volk heeft geleefd vlees en bloed is geworden.

En ook Hij is geofferd, eens en voorgoed.

Doch God heeft hem teruggegeven, Hij is verrezen. Sindsdien is Hij de belofte, het zaad waarin alle volkeren der aarde worden gezegend. Hij is voor ons allen de toekomst, de toekomst die Godzelf ons heeft geschonken.

Wij lezen vandaag daarom ook uit Paulus. Hij zegt: Alle vaderschap wordt van nu af aan genoemd naar "de Vader". Wanneer wij van nu af aan het beste van onszelf aan onze kinderen willen meegeven, dienen wij te weten dat dit beste van onszelf Hij is, Christus, die woont in ons hart, met wie de Geest ons in ons diepste wezen sterkt. Wie vervuld is van Hem, van zijn menselijkheid, van zijn goedheid, zal uitgroeien tot een volheid, die is de volheid van Godzelf. Hij heeft iets kostbaars mee te geven aan zijn kinderen, aan de toekomst, iets kostbaars, dat zal blijven "tot in alle geslachten".

Zo kunnen wij inderdaad verjaardagen vieren. Verjaardagen van de wereld en in ons eigen leven verjaardagen van het leven, huwelijksfeesten ook. Want vervuld van Christus hebben wij toekomst, kunnen wij iets meegeven van ons eigen hart, een brok goedheid en menselijkheid, dat onvergankelijk is omdat het stamt uit Godzelf, vervuld is van Hem van geslacht op geslacht.

W.J. de Graaff